

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Villumsen): Det er desværre ikke i Udvalget lykkedes at opnaa Enighed om det foreliggende Lovforslag vedrørende Ændringer i Forsorgsloven. Udvalget har i flere Møder drøftet de af Ministeren foreslaaede Ændringer, men ud over paa de rent tekniske Omraader er det, som sagt, ikke lykkedes at afvinde Interesse for Forslaget fra Partierne til højre i Salen.

Den af Socialministeren til § 1 foreslaaede Ændring gaar ud paa at præcisere, at Børneværnsudvalget er noget mere end et almindeligt Underudvalg, ligesom der derigennem skabes en hensigtsmæssig Suppleantordning, saaledes at Børneværnsudvalget til enhver Tid kan være arbejds- og beslutningsdygtigt. I Forbindelse hermed staaer Ændringen til § 5, som giver Børneværnsudvalget Ret til at bevilge den økonomiske Støtte, som er en Konsekvens af givne Paalæg vedrørende Opdragelse, Uddannelse og lignende, samt Ændringen til Forsorgslovens § 30, Stk. 2, hvor der hidtil kun har været Tale om midlertidige Foranstaltninger, men hvor der nu aabnes Adgang for Børneværnsudvalget til ogsaa at tage sig af de Børn, hvis Forældre maa forudsættes vedvarende at være ude af Stand til at sørge for dem. Det kan overfladisk se ud, som om der her er Tale om en Decentralisation, men det modsatte er i Virkeligheden Tilfældet. Ændringsforslaget er en Forenkling, idet det gaar ud paa en ensartet Behandling af Børneværnsbørn og Børn, som hidtil har været direkte undergivet det sociale Udvalg. Det kan derimod ikke bestrides, at disse Ændringer i nogen Grad bryder det Princip at samle Bevillingsmyndigheden paa eet Sted, nemlig i det sociale Udvalg, men store Beløb drejer det sig ikke om, og det Forhold, at Kommunalbestyrelsen ogsaa efter denne Ændring til § 1 stedse har Flertallet i Børneværnsudvalget, maa være tilstrækkelig Garanti.

Mindretallets Ændringsforslag er Udtryk for, at dette fortsat ingen Ændring ønsker i Forsorgslovens § 60, Stk. 5. Mindretallet fastholder gennem sit Standpunkt den Urimelighed, at Tilflytnings-Kommunen omgaaende skal overtage Forsorgspligten for Personer, som ingen tidligere Tilknytning har haft til den paagældende Kommune. Jeg synes, at man med lidt god Vilje her maatte kunne være naaet til Enighed paa Grundlag af det i alle Henseender nøgterne

Ændringsforslag, som den højtærede Socialminister har stillet.

I endnu højere Grad maa det beklages, at Mindretallet ikke har kunnet tiltræde Forslaget vedrørende en Forhøjelse af Indtægtsgrænsen for forskudsvis Udbetaling af normalt Børnebidrag. Specielt dette sidste Forhold har naturligvis i høj Grad forringet mit Partis Lyst til at tale med Mindretallet om deres Ændringsforslag. Vi har ganske vist ikke misforstaaet, at vi skulde tilkøbe os denne vigtige Ændring, bl. a. ved at gaa med til strengere Bestemmelser over for Alimenterne, saaledes som Venstreminidretallet har foreslaaet det i Ændringsforslag Nr. 10, samt ved at gaa med til at lægge Loft over Adgangen til at erholde Kommunehjælp — Ændringsforslagene Nr. 18 og 19. Med Hensyn hertil har begge Mindretal forsøgt et — efter min Mening mislykket — Samarbejde. Det Kontant-Betalings-System, som er Grundlaget for Venstres Ændringsforslag Nr. 10, er et Ideal, som det nok kan være værd at stræbe efter, men som det paa den anden Side er meget vanskeligt at naa til, og vi for vort Vedkommende kan ikke gaa med til at stemple Alimenter som andenklassens Mennesker uden borgerlige Rettigheder, fordi de er lidt bagefter med Betalingen. At det Beløb, der er dekretet Afsoning for, skal være betalt, er en Regel, som maa være fuldt ud tilstrækkelig paa dette Omraade. Det, som Venstre her foreslaar, er efter min Mening noget klassebetonet. Det drejer sig om, hvad borgerlige Rettigheder angaar, at umyndiggøre Alimenter, hvis Uformaaenhed det sociale Udvalg i Kommunen, om jeg saa maa sige, er indforstaaet med, idet man har indrømmet de paagældende Betalingshenstand, indrømmet dem Afdragsvilkaar, eller endelig erkendt, at de overhovedet ikke var i Stand til at betale.

Hvad angaar Spørgsmaalet: Loft over Adgangen til at faa Kommunehjælp, kan jeg ikke tilbageholde den Bemærkning, at Mindretallets højstemte Indledning til Betænkningen ikke svarer til de stillede Ændringsforslag. Det ser for mig ud, som om det konservative Mindretal har haft noget vanskeligt ved at finde et Standpunkt til dette Spørgsmaal, og Venstre for sit Vedkommende har foreslaaet en Grænse, nemlig Statsskattegrænsen, som vist enhver vil give mig Ret i ikke er Udtryk for et Eksistensminimum, men kun for et i skattemæssig Henseende overkommeligt Fradrag, naar det ikke er muligt at fritage Hovedparten af Skatteyderne for at erlægge Stats-skat. Vi kan ikke indrømme, at der finder